

UZASADNIENIE

(stosownie do treści wniosku oskarżonych na podstawie art. 423 § 1a kpk ograniczone do rozstrzygnięcia o karze)

Rzecznik oskarżenia publicznego zarzucił **L. B.** popełnienie czynów zakwalifikowanych z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd uznał, że czyny, których popełnienie oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu w punktach I - V aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw. Biorąc pod uwagę dyspozycję przepisu art. 91 § 1 kk, wskazać należy, że powyżej wskazane czyny zabronione zostały popełnione przez L. B. właśnie w tych warunkach. Aby zakwalifikować dane czyny jako ciąg przestępstw muszą zostać spełnione odpowiednie przesłanki. Dla przyjęcia tej konstrukcji wymaga się popełnienia przez sprawcę co najmniej dwóch przestępstw popełnionych przed wydaniem pierwszego nieprawomocnego wyroku. Dodatkowymi jednak przesłankami warunkującymi istnienie ciągu przestępstw są: krótkie odstępy czasu i wykorzystanie tej samej sposobności.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty, Sąd uznał oskarżonego L. B. winnym popełnienia czynów zarzuconych mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że stanowią ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 278 § 1 i 5 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i po zastosowaniu art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył oskarżonemu L. B. **karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.**

Należy wskazać, iż oskarżony L. B. był wielokrotnie karany sędownie (k. 147-148 akt) za przestępstwa przeciwko mieniu. Mając to na uwadze oraz charakter poszczególnych czynów (wina umyślna) i postawę sprawcy, a w szczególności jego właściwości i warunki osobiste, w ocenie Sądu zachodzi uzasadnione przypuszczenie, iż oskarżony nie będzie przestrzegał w przyszłości porządku prawnego i może popełnić ponownie przestępstwo. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, iż prawidłowa ocena dyrektyw wymiaru kary winna skutkować wymierzeniem oskarżonemu za przypisane czyny kary pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu orzeczonej karą jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz winy sprawcy. Należycie oddaje ona wagę ustalonych przez Sąd okoliczności obciążających i łagodzących. W ocenie Sądu wymierzona kara spełni swą funkcję w zakresie prewencji indywidualnej, chociaż Sąd wziął również pod uwagę jej aspekt represyjny.

Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega bowiem na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących. Orzeczonej karze winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi przy tym nie tylko o wpływ na środowisko sprawcy, ale i na środowisko pokrzywdzonych, aby ugruntować świadomość, że kto w przestępny sposób narusza dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany. Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądanych postaw. Chodzi bowiem o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.

Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd uwzględnił również wymogi prewencji generalnej, kształtowania wyobrażenia o konieczności przestrzegania obowiązujących norm prawnych i budowania autorytetu porządku prawnego. Biorąc pod uwagę motywację i pobudki działania oskarżonego, godzącego bezpośrednio w prawo własności uznać należy, że czyny popełnione przez oskarżonego stanowią z jednej strony wyraz jaskrawego lekceważenia prawa oraz nieposzanowania dóbr innych osób z drugiej strony stosunek oskarżonego do przepisów obowiązującego prawa. Dlatego takie zachowanie oskarżonego spotkać się musi z odpowiednio surową reakcją, mieszczącą się przy tym w granicach wyznaczonych przez stopień winy sprawcy.

Orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności nie razi surowością. Podkreślić należy, iż oskarżony nie po raz pierwszy wszedł w konflikt z prawem. Oskarżony nie potrafił jednocześnie z poprzednich przypadków i zapadłych wyroków wynieść żadnej nauki lub konstruktywnych wniosków na przyszłość. Jego zachowanie, które doprowadziło do zaistnienia przestępstw, stanowiło wyraz jego stosunku do przepisów obowiązującego prawa. Celem oskarżonego było uzyskanie w sposób łatwy i bezprawny środków finansowych, które przeznaczał na bieżące potrzeby. Oskarżony z popełniania przestępstw uczynił po prostu sposób na życie. Wszystkie te elementy wskazują, iż niniejsze czyny nie były skutkiem przypadkowego zbiegu okoliczności. Świadczą one o stosunku oskarżonego do obowiązujących norm i przepisów. W ocenie Sądu stosunek ten jest niedojrzały, lekceważący wręcz arogancki. Naganna postawa nakazuje ze szczególną uwagą odnieść się do oskarżonego. Kolejne przestępstwa wskazują, że dotychczasowe zabiegi resocjalizacyjne nie pomogły mu jeszcze powrócić na drogę normalnego i uczciwego życia.

W takiej sytuacji, zdaniem Sądu, orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze nie daje żadnych gwarancji, iż oskarżony w przyszłości będzie zachowywał się należycie. Jak już wyżej wspomniano zarówno kary o charakterze wolnościowym jak i konieczność odbycia większości z orzeczonych kar nie nauczyły go szacunku dla prawa, w każdym razie w takim stopniu, by powstrzymać go od dokonywania kolejnych przestępstw.

Wymierzając karę Sąd nie tracił z pola widzenia okoliczności wpływających na jej wymiar. Do okoliczności obciążających zaliczył uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za podobne czyny, popełnienie czynów w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk, oraz lekceważący stosunek do obowiązujących przepisów. Jednocześnie Sąd do okoliczności łagodzących zaliczył przyznanie się do popełnienia zarzucanych czynów i ujawnienie wobec organu prowadzącego postępowanie kolejnych przestępstw, których się dopuścił.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł w stosunku do oskarżonego L. B. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz osób pokrzywdzonych kwot stanowiących równowartość utraconych środków pieniężnych lub przedmiotów z ustawowymi odsetkami za zwłokę w spełnieniu świadczenia.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność

T., dnia